

GUIDO DETTONI

Llisca lleu la llavor
dins de l'aigua.
I camino amb els dits
en el bronze o la fusta
els contorns d'unes mans.

Creix al tacte
una antiga carícia de terra
reclosa dins l'aire.

Dansen àligues,
un lent somni de pells
dins de l'aigua
que la màgica llum
desamaga i esquinça.

Barcelona, maig de 1993

LA FAGEDA SEGONS ESTHER BOIX

Xarxes o pells,
colors de llum,
clivells,
ordit de fulles.

L'aire silent,
un bleix,
una onada de pedra,
els negres glops
d'un foc antic,
un cel de fulles,
un fil que creix
i que teixeix
colors de llum,
l'iris dels ulls
des d'on la terra
et mira.

Sarrià, gener de 1993.

LA FAGEDA

A en Pere i a la Montserrat

Onades negres de lava
encrespades de foc,
immòbils, dormen
sota un mantell de molsa.

I el temps hi escampa
tofudes catifes
de fulles seques
i pellons de faig.

I creix la solitud
i s'enlaira,
i amara aquest espai
tancat com una cambra
ensostrada de fulles.

S'hi enrama l'aire,
un murmuri encalmat.

Fageda d'en Jordà, juliol de 1993

CANTONIGRÒS

*Al Joaquim i a la Carme;
a l'Arnau i a la Margarida*

Un horitzó de cims
que trenca una mar blanca
que ha negat la plana.

Un horitzó de cims
alçat contra el pes ínfim
del blau cristall de llum
engendrat sense límits,
l'escenari del vent.

Boscós de branques nues,
terra xopa de núvols;
glaç i rosada arrecerats a l'ombra.

Fageda muda, molsa
dins el mirall de l'aigua.

La joia d'estar junts.

S'adorm la llum,
el temps ens venç;
ressona dins la nit
l'antiga veu de l'aigua.

Novembre de 1993